

KÁNTOR ZSOLT

Szövegszomjúság

(REGÉNYRÉSZLET)

Hó és hó, mindent betakarázó tisztaság, a fellebbenthetetlen, fehér lepel, becsomagolt kövek, gallyak látványa, igen, eleinte megragadó, bűbájos valóság, azután szűnni nem akaró, téli unalom. És erre még rájön a sötétség rétege, a szurok, ilyenkor vagy megbolondul az ember a szobában egyedül vagy verset ír. Egyre megy. Az eget lágyan bebalzsamozzák, ahogy Ronsard írta mosolygásról írott költeményében, az erdő lenyűgözve táncra kel, felgyűrődik a sík, s vannak valahol még vérvörös korallok, amelyek lángra gyúlnak, akadnak pillanatok, amikor úgy érzem, a költők nemzedékről nemzedékre becsapták az embereket, mert folyamatosan hazudtak, csaltak, félrevezették az olvasókat, így egyedüli értelme a prózának van, az epikának, nem felejtve el, hogy a Biblia az etalon, és innen nézve a dráma még gyanúsabb műfaj. Ilyen hangulatban persze ne írjon mást a dolgozó, csak regényt. De eszembe jut rögtön Ladislav Klima kijelentése, mely szerint az *alapok a magasba repülnek, a magaslatok a mélybe merültek*, akkor, ha ez van, még inkább hiábavalóságnak tűnik az irodalom, s kiderül ez abból is, ami alant következik. Az író ír, nem esik nehezére, de folyton versszerű textusok bukkannak elő a fejében, hiába akar rendkívülien prózai lenni, félálomban is cetliket firkál. Ebből könnyen az lesz, gondolja, hogy többször is elkezdődik a regény. Először éjjel, amikor valóban ezt a részt gépeli, másodszor, amikor lefekszik és álmában újra kezd valamit a szöveggel, harmadszor pedig reggel, amikor is letörli a képernyőről az egészet és elfelejti azt is, hogy álmában mivel kezdte. Harmadszor viszont már ki is nyomtatja és menti a lírai hangvételű prológust.

Nincsenek esték már, csak léggömbök, azok pukkannak el, amikor megjön az álom, nincsenek ízek, csak beharapott ajkak, rúzs és csordultig telt memória. Egy kéz kiszakítja a megfigyelőt a tükörből.

Ahogy a samottlabirintust szerkeszti bele a cserépkályhába a kályhás, ahogy a hegedűbe illesztik azt a belső tartópillért, amit léleknek is neveznek a hangszerészek, s ahogy a befőttesüvekbe épített vitorlás hajók készülnek, olyan aprómunkával, olyan hálával és jókedvvel, precízen, elegánsan és szépen szerettem volna élni, mint a régi mesteremberek. Délben, pont harangszó közben kanalizálni a gombalevest, nyugodtan kimenni a meccsre vasárnap, beülni sörözni, templomba járni, színházba, moziba, lóversenyre, kirándulni minden hétvégén, kertes házat venni, stb. stb. stb. de hát sok Krúdyt, Szép Ernőt olvas-

tam, és közben elfelejtettem a pénzkeresést. Kisvárosi kiadóigazgatónak lenni manapság inkább szégyen, mint dicsőség, azt mondják a jó módúak, az irodalom komolytalan terrén, meddő föld...

Mielőtt beléptem volna az étterembe azon fondorkodtam, hogy kitaláljak valami újat, ami áttörést hoz a mindennapjaimba. Azt biztosra vettem, ebből Istent nem lehet kihagyni. Már ültem a fehér asztalnál, a figyelmem egy úton érkezett a tudatomba, de hét úton szaladt el, rostjaira bomlott, szálaire szakadt, úgy kellett az étlap után kapnom, hogy újra egyetlen egy fejjé álljon össze az agyam. Opus restaurant, találtam egy verscímet az emlékezet-spájz legel-dugottabb polcán. De rögtön elkezdtek mozogni a betűk a szemem előtt, mintha szaladgáltak volna az étlapon a mondatok, azután kitisztult a kép, ez egy pici rovar, mondtam, csótány, nagy levegőt vettem, szelet bocsátottam a jövővényre, ő meg lepottyant, mielőtt odaért volna a felszolgáló, látta, amit én, mosolygott, nem cinikusan, nem is bocsánatkérően, hanem olyan idétlenül, mint akit zavar a dolog, de ugyanakkor tudja, ez itt nem meglepő fejlemény, s ha nem is veszem tudomásul, szokjak hozzá, térjek napirendre fölötte minél hamarabb, különben még meg is fognak dorgálni, amiért nem nyomtam agyon rögvést e bogárkát, hanem égerutat adtam neki, a pincér megengedte, hogy rendeljek, bólintott és távozott, míg én eltöprengtem, vajon honnan van ez a nyugalom bennem, hisz óemberem rég patáliát csapott volna, hozzátéve néhány zaftos káromkodást, de a lassacskán felfejlődő új ember győzött az én tudatalatti szelleme felett és kihajította a testemből a gorombaság és a düh által táplált démont, így szelíden néztem az újságot, szótlanul elfogyasztottam a tarhonyás húst, ami némi elégedettséget váltott ki, azután fizettem és ittam az ásványvizemből majd elindultam a kijárat felé, de amikor az üvegajtó kinyílt előttem, a hátam mögött megszólalt egy ismerős női hang. Ariel, várj egy picit, igyunk meg egy kávét, automatikusan hátrafordultam, de rögtön meg is bántam, Antónia volt, a vörös hajzuhatag, nagy orral, mellekkel, kisminkelve, elegáns bordó ruha, arany láncok, fahéj parfüm, erős fekete szemöldök, szóval az eszményi titkárnő a bankszakmából, de versírói hajlammal megáldva, folyton rágta a fülem, hogy adjam ki, én meg kértem a pénzt rá, legalább a nyomdai költségre és a rezsire, de nem állt kötélnek, szerelemből meg nem akartam megjelentetni, annyira nem volt jó, de talonban tartottam, hátha egyszer hajlandó még egyebekre is a lírai ambíciók kiteljesítése érdekében, most viszont siettem volna saját kötetem szponzorát megfűzni, de nem sérthettem meg, megpusziltam és visszaültem egy boxba vele, ő tudja, hogy imádom az opusait, monda, erre én felvilágosítottam, Istent lehet csak imádni, senki (és semmi) mást, mégpedig teljes szívünkből és minden erőnkből szabad kizárólag imádni az Urat, így a költeményekre csak kevéske szeretet juthat, sőt elég, ha a figyelmünket odaszenteljük, de azt is óvatosan, nehogy bálványimádás bűnébe esünk, ennyire vallásos lennél, mosolygott Antónia, vagy csak megjátszod ma-

gad, és nevetgélt, kíváncsisá vált a fehér fogak miatt, de nem annyira csábító, mint egy pénzügyi befektető három utcával arrébb, úgyhogy rövidre akartam zárni a beszélgetést, hallgattam, most lenne a könyvemre támogatás, ha jól számolom, száznyolcvan félhosszú vers, folyóirat-méretű formátumban úgy kétszáz B/5-ös oldal, ezer példányban egymillió forintból csak-csak kijönne, ó, drágám, kellene még egy százas hozzá, vetettem közbe, erre ő gonosz lektornak nevezett és az ajánlat visszavonásával fenyegetőzött, de én kitarítottam, kemény táblás lesz, érveltem, színes borító, envelop, stb., meg kellene adni a módját ezeknek a klasszikusan veretes textusoknak, ez levette a lábáról, holnap tízkor szerződést kötünk, nyolc napon belül előre utalni az egy egész egy tized milliót, próbálkoztam, erre aludni kell egyet, így ő, külön vagy együtt, kíséreltem meg habot is varázsolni a tortára, azt mondtad, rendkívüli ügyben rohansz valahová, szerintem randevúról van szó, és én nem osztoznék senkivel, ha egyszer melletted döntenék, de nő vagyok, kiáltottam fel, hisz tudod, két gyerekem van, az más, az rendjén van, na de hagyjuk, túlzottan előremenünk az időben, holnap, oké, fogta a krokodilbőr táskát és eltűnt, ocsúdni akartam de ésnél is voltam, nincs mód most örvendezni, oda kell érnem a másik reménylett forráshoz is, hogy csillapítsam szomszédomat, ami elég mélyen fészket rakott a tudatomban, ahogy kiléptem a Fiume szállóból, már forgott a fejemben a képzeletfilm, Antónia könyve, könyvteste, gerince, stb., ráadásul mindez rentábilis, gyerünk, biztattam magam, Istenem segíts, ha még tudsz szeretni ezek után, de tudsz, tudom, még egy sarok és ott az újabb magvetés, amely gyümölcsöt terem, az időben, valahol, igen, jó napot, lihegek, de nincs baj, az ürge is rohant, szintén időzavarban van, innen is megy a reptérre, legyünk rövidek, mennyi pénz kellene, hatszáz ezer, meglátjuk, öntsem szerződés-tervezetbe ezt a kérést, mit vállal a kiadó ezért, hátlap, lógó, filmen, kinek, mikor adjuk át, hány példányt kapunk a kötetből, kösz, várja a faxot, szia, sört iszom, ő már az autójában ül, én meg végre elővehetem a füzetem és írhatom végre, egy imát: Istenem, egy kérdésem még hadd legyen, miért segítesz szüntelen? Hálát adok, Uram, hogy megáldottad bűnös életemet, ki vagyok én, hogy gondod van reám, ezért dicsőítelek, magasztallak, köszönöm, Jézus Krisztus, adtál nekem esélyt, családot, munkát, tudatot, egészséget és erős akaratot, föl-emeltél, hála neked, Uram, férfi lettem, Ábrahám, Izsák, Jákob, Józsué, Dávid, Salamon, Ésaiás, mind a Te világító szövétnekeid, hadd tartozzak én is ebbe a sorba, ne állíts sarokba, a Tied vagyok, senki másé, Uram, de most még hadd gondoljak Antóniára, hátha belemegy ebbe az üzletbe, szerelembe, megyek haza, vigyázz rám, Isten szelleme, hadd pihenjek a Te vonzásodban, sugárzásodban, fel akarok tankolni szeretettel, bármennyire is patetikussá válnék, ha csordultig leszek szeretettel, nem férközhet hozzám a félelem, a jó érzések kiszorítják a szorongást, ha képesek uralni az eseményeket, amelyek velem történnek, jó élni, ezt már álomban suttogom, feleségem tágra nyílt szemében

ébredek, egy pupilla közepén, mitől horkoltál ennyire, kérdezi egy ismerős hang, remegtek a falak, Brigitta ájtott nevetve, mackó apuci brummog, fújtat, mint a gőzgép s vonaglik, akár egy foka, igen, kicsit sok volt a sör, a cigaretta, a stressz, a nők, na ebből elég, idilli birka, pattan ki az ágyból a nejem, gyerünk, főzzed a kávé, most nem kapsz, ez a büntetés, a kristálycukrot persze kiborítom, sepregethetek, a neszkávé szavatossági ideje lejárt, balkán, gondolja bennem a negatív individuum, összekapom magam és futok, a gyerekeket most nem várom meg, hogy felébredjenek, el sem mosogatok, ahogy szoktam, autóbusz, dipitáska az ölembe, tegnapi napilap, bóbiskolás, még ilyet, a jármű álmodik a fejemben, az ikarusz fölszáll, látni a bárányleveleket, úszunk a tejszínhabban azután egy időalagút, évgyűrűk, nagy hámszövetfoszlányok szakadnak ki a homályból, liánok, hajsálak fonatai, kis forgás, gyorsulás, kalácsillat, melegfront, majd ereszkedés, lassulás, landolás, búzóld lankákon, páfrány és sűrű fű, az ablakokat elborítja a lomb, avar, süllyedünk, mögöttem megszólal az ellenőr, anyajegyeket és színházbérleteket kérem megmutatni, nekem nincs semmim, csak egy jövő évi üzleti tervem, tele várható veszteségekkel, magának a bevételi oldalon kellene tartózkodnia, morog a matróna, oda szól a habitus-kártyája, állítja a karszalagos nő, tessék kiszállni, kiabál Antónia, ébredj, már egy órája alszol, nem tudod, hol vagy? Egy kék Suzuki, abból szálllok ki, megyünk fel a lépcsőn, Antónia nyitja az ajtót, én lerogyok egy barna díványra és tovább álmodom, legalább olvasd el a kéziratot, vágja hozzám a dossziét a költő, belelapoznék, de kiesik a kezemből a műbőr tömb, konyakot iszom, felemelem a pipacsmintás díspárnát és a fejem alá csúszatom, nagyon expresszív líra, próbálkozom, kicsattanó létezés, erotikus fájdalom, trubadúr költészet, ő lefekszik mellém, a hajával simogat, nem vagy magadnál, de aranyos vagy, próbálj figyelni, mert akarok neked valamit sugni, jaj a fülem, zúg, az ég kékjében hótörleszok, éneklő, mint egy téli sanzont, jégkockák zörömbölnek a pohárban, nem kérek több hideg mondat-szörpöt, tégy bele vizkit vagy grogot, titokzatos hurrikán, a kezem a pulzusán, lüktet a tenyere is, a válla az arcomhoz ér, a romantikát kioltom, megöntözlek, mondja Antónia és dalol: celofánon át látlak, valamilyen drogot használ, hallani róla, sőt jósol is, ha extázisba esik, birkózunk az ágyon, de nem jön le egyetlen ruhadarab sem rólunk, egyszer csak leesünk és én a buszban ébredek, izzadok, pedig hideg őszi eső kopog az esernyőkön, ballagok munkahelyem felé és közben azon morfondírozom, melyik szerződés-tervezetet írjam meg előbb, később azon meditálok, minek gondolkodom ilyen hülyeségeken, egyáltalán hova vezet ez az egész könyvkiadási, irodalmi tevékenység, amely tökéletes hiábavalóság, amiben évek óta nem találok semmiféle örömet igazán, csak csinálom, de nem ujjongok, nem repesek, csak találgatom, mikor lesz vége, mikor lesz végleg elegendő, de nem, egyelőre nincs más, ami kibíráhatóvá teszi az egészet, az a reprezentáció, a bulik, kapcsolatok, de már az se, Istenre van szükségem, nem Antó-

nia trükkjeire, Isten jelenlétében lenni, ez lenne a célom, hiába néztem magam a tükörben, nem őrltem meg, komolyan vettem az elképzeléseimet, hirtelen, ahogy beléptem a kiadóba, rám tört a depresszió, hiányzott a családom, lelki ismeret-rohamom volt. Na, most érzékelem a tegnapi tobzódást, nincs bűnbánat önsajnálát nélkül és ezt ki kell egészíteni egy csipetnyi kétségbeeséssel, máris megvan az ok egy újabb ivászatához, de nem, dolgozni, odaülni a géphez, bekapcsolni és akármit írni, csak legyen élet, élet bennünk, addig felpumpálhatóak vagyunk, Istenre koncentráltam megint, most észreveszed könnyörgésem, Uram? Köszönöm, máris jobb, megy az idő, jól van, kilábalok a szorongásból, Uram, bekapcsolom a magnót, dúdolgatok, imádkozom, hű, de rapszodikus nap, péntek, dél, a megállapodásokat faxolom, utána naplót írok, Jézus Krisztus-naplót, így hívom, a hit a reménylett dolgok valósága, így a biblia, hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem, hogyan lehet valóság, ami még csak várt, remélt esemény, elképzelt kép, ja, a láthatatlan létezőkre kell nézni, ha sokáig nézed a láthatatlant, láthatóvá válik, bizonyosság lesz a reménységed, a titkárnőm szabadságon van, egész nap alkothatok, de a telefon megcsörren, Antónia elnézést igazgató úr, ha este túlitattam magunkat, csak tesztelni akartam, hogy bírja a szeszt, de kiállta a próbát, nem erőszakolt meg, meg se kísérelte, gratulálok, jöhet a második csatajelenet holnap este, hogyan kiskegyed, nem érek rá egy hétig, á, megijedt, poeta, jó, a visszautasítás hoz izgalomba, a szerződésért beugrom háromkor, brávo, várom, igen, letenni a kagylót, írni, dolgozni, a legjobb gyógyszer mire is, semmire, Isten jelenlétét akarom, a családomat akarom, olvasni szeretnék, ekevas, ökör, kéreg, fakopáncs, Isten adta a nyelvet, az ígét, a logoszt, az erőt, a lelket, itt van a számítógépben is, a hangokban is, én kereslek, Istenem, de nézd csak, nem azt írja a számítógép, amit leütök. Nem tudom, mi ez, SZEMMEL TARTOM AZ ENGEM FÉLŐKET, KINEK SZÍVE REAM TÁMASZKODIK, MEGŐRZÖM AZT TELJES BÉKÉBEN, MIVEL ÉNBEN NEM BÍZIK, ennyi, az üzenet a mennyből, a telefon megint csörög, halló, közben a számítógép visszakattint magától az ikonokra, az egyik fiók magától becsapódik, halló, nem felel senki. De belül a fejemben megszólal egy hang, és fogalmazni kezdi az ígét. LEGYEN BENNETEK SÓ, ÉS LEGYETEK BÉKÉBEN EGYMÁSSAL, AKI NEM ÚGY FOGADJA ISTEN ORSZÁGÁT, MINT GYERMEK SEMMIKÉPP NEM MEGY BE ABBA. Olyan kifejezésekre emlékszem vissza, amelyeket gyermekkoromban hallottam legutóbb, Te hiszel valamiben? Esetleg valakiben, van e olyan személy az életedben, akire számítani tudsz... Szeretnék, leheli a fülembe a választ. A megállapodásból papírrepülőt hajtogat, a szemétkosárba hajítja, csak akkor írom alá, ha velem jössz, semmi akadálya, nyugszom bele, csukom az irodát, közben nézem az arcát, mennyire bizarr, de bizonyos dőlésszögből, ahogy ráesik a fény, park, vannak ott piros padok, hinta, libikóka, mászókázni jó, mondom, ha-ha, így ő.

Így ő. És ezt ki is mondom. Így ő. Így ő. Imígyen ő, a hajadon. Kihez beszélek? Kérdezi a sellő, én meg rávágom: a *regényem*hez.

Nincsenek pillanatok, csak akarat van és jelek, nincs idő, csak vakuvillanás és nyelvtan, a szemhéj alatt cseppkőbarlang. Hold alakú dió, szédelgés, gyógyszer után nyúló kéz, amely belepiszkál a festménybe egy kopott ecsettel, mártogatja a kékbe, mégis vért ken az égboltra.

A játszótéren egy féllábú hajléktalan üldögélt egyes egyedül, mellette a padon műanyag flakonban vörös bor, a másik oldalán mankók, kolduskalap. Közelebb érve láttuk, alszik. Mellé ültünk két oldalról, Antónia egy fémszázast dobott a fejfedőbe, az öreg a pénz-zörgésre felébredt, mit akarnak tőlem? Semmit, csak meg akartuk kérdezni, hogy van?

– Ismerem én az efféléket, el akarnak vinni az embervágóhídra, becsalnak egy meleg vacsorára a kutricába és beadják az altatót, azután eladják a májamat, de azzal már nem tudnak mit kezdeni, bár regenerálják valami lében és jó lesz, ugye? De én nálam van fegyver, előrebocsátom – kiabált Hókuszpók (így neveztük el) és valóban elővett egy kis vasdarabot a zsebéből de Antónia egy gyors mozdulattal kivette a kezéből.

– Maradjon nyugton, jóember, csak dobtunk a tökfedőbe pénzt, beszélgettünk öt percet és távoztunk.

– Nem adok interjút senkinek! – szólt a szájába lógó rozsdaszínű bajusz mögül.

– Nem, nem írjuk le, amit nyilatkozik, papa, csak azt akarjuk, hogy jól érezze magát, legyen társasága.

– Menjenek innen azonnal, ki hívta magukat, a piámra pályáznak?

– Nyomozók volnánk. – bökte ki hirtelen támadt ötletként Antónia.

– Mit akarnak tőlem? Nem csináltam semmit.

– Nem maga után nyomozunk, hanem a barátai után. – mondtam –, úgy tudjuk droggal kereskednek.

Hókuszpók felugrott volna, ha tud, de a dereka megreccsent, ezért kénytelen volt visszarogyni köznél:

– Ez már sok. Egy. Nincsenek barátaim, ebből következően...

– Csak az igazat, bátyám. Meséljen a környékről, milyen itt a légkör, ez nekem a lényeg, egyébként csak a hölgy a nyomozó, én író volnék.

– Egyiket sem hiszem el, de ha már ezt mondta, én is kérdeznék valamit.

– Tessék, kíváncsian várom...

– Azt a mondatot, hogy *Nietzsche meghalt*, kinek tulajdonítaná, ha bölcseleti jártasságát akarná fitogtatni?

– Istennek lehetne tulajdonítani, mert Róla mondta ama meghibbant filozófus ezt a hamis kijelentést, és ez az állítás ebben a formában igaz, hogy Nietzsche meghalt, de valójában Gombrowiczról származik.

– Magával szóba állok, – mondta Hókuszpók és kezet nyújtott, de hirtelen vissza is rántotta. – Bocsánat, vörösboros a mancsom.

– Semmi baj, tata. Meséljen.

– Úgy születtem meg, hogy ikertestvéretem megöltem világra jöttömmel, én bújtam ki elsőnek az anyaméhéből, elkapkodtam a dolgot, ha tudom, mi vár rám, előre engedem az öcsikémet, de neki ráért, hát ez van, nem bírta ki. Anyám mosónő volt, folyton teregetett a padláson, görnyedezett a teknő felett, apám sírásóként dolgozott, a halállal foglalatatoskodott egész életében, a kollegái szerint a fiatal halott nőket megfogdosta, ivott, mint minden rendes ember, kertes házban laktunk Naggyantén, nyolcadik általánosban, év vége felé, egy téli este jöttem Biharugráról haza, belebotlottam a postásunkba, Piszok Aladárba, aki újságolja, hogy meghaltak a szüleim, Sóska Pista, a falu jegyzője, aki anyám szeretője volt, lepuffantotta apámat egy parabellummal szó nélkül, mert megtudta, hogy éjjel a fater kékre-zöldre verte, mivel elsózta az orjalevest, erre utószor megcsókolá szerelmét, az én drága édesanyámat és vele is végzett, de hogy minek, ezt azóta sem értem, mikor élhettek volna boldogan, ha elföldelik a kukoricásban apámat és a jegyző úgyis eltűntnek nyilvánította volna, de ez még semmi, ezek után magát is kivégezte, ott helyben, pedig színjőzan volt. Ez volt a legfőbb problémája. Az absztinencia. Állami gondozásba kerültem, de ott sem tanultam rosszul, majd szobafestő inas lettem, szerettem piktorkodni, munkásszálláson laktam Pesten, gyűjtöttem a pénzt lakásra, mindig nálam volt az összes pénzem, hordtam magammal, az ötvenes évekre összegyűlt egy kis forgótőke a szobafestésből, de akkor beléptem, a kommunistákhoz a pártba, természetesen hitből és érdekből egyaránt, körzeti párttitkár lettem a hetedik kerületben, kaptam lakást, fizetést, de egy év kánaán után a rafinált értelmiségi elvtársaim meglátták egyszer a pénztárcámban a sok pénzt, feljelentettek tiszta szívből, emberbaráti, javító jellegű intézkedés gyanánt, börtönbe kerültem koholt vádak alapján három évre, azután megint a szobafestés jött, semmi mozgalmi ingerencia, ezzel együtt a sitten kiolvastam a könyvtárat, volt rá módom, estin leérettségiztem, elkezdtem az egyetemem a jogon, levelezőn, de unalmasnak tűnt, inkább meszeltem, hengereltem, azután tapétáztam. Végül megnősültem, egy szakácsnőt vettem el, aki magához vett, mert volt egy kis egyszobás garzonja a Cserhát utcában, boldog egy év után, valóban felhőtlen kapcsolat volt, hirtelen meghalt szívinfarktusbán, hajlama volt rá, a lakást rám hagyta, de akkor én elittam a lakást, a bríngát, a pianínót, mindent, ez volt tizenkilenc éve, egy darabig még mázolgattam az ablakokat, ajtókat, azután már az se, lottó, totó, pálinka, vörösbor. Anyámnál csak egy jobb édesanya volt a világon: a feleségem. Egy évet adott nekem az élet, egyetlen esztendőtt arra, hogy boldog legyek. Tejben-vajban fürdetett Irma, kicsit molett volt, de aranyosan kövérke, barna hajú, mindig fitt menyecske, hétvégén főzött, sütött, mosott, vasalt, de ez semmi ahhoz képest, hogy könyveket vett nekem, színházba vitt, a szülei tanárok voltak, tudták mi a jó.

– Antónia elaludt – mondtam és betakartam a kabátommal.

– Figyel? – kérdezte a kisöreg és ráncolta a homlokát, ami egyébként is ráncos volt.

– Hogyne, azon tanakodom magammal, hogy mit higgyek ebből az egész-
ből?

– Hinni? Nem erről szól a mese. Először is: nem lehet úgy semmit elmon-
dani, hogy az tökéletesen elbeszélje azt, amiről szólni akar, lehetetlen. Amit
mondunk, az kimegy a szánkából és meglesz. Mit kell ezen gondolkodni. Maga
kénytelen azt leképezni, elképzelni, amit hall, ha arra koncentrálsz, ha meg be-
dugja a fülét, az lesz a problémája.

– Magának elváltozott az arca, amíg szózkodt, egészen szimpatikus lett.

– Van ez így. Az elváltozott arc azt jelenti, megértett. Ezért másnak lát,
mint annak előtte. Az inkvizítori maszk leesik, kibámulsz az érző szív.

Hókuszpók arca valóban elváltozott, a fények játéka is másként alakult, mint
egy félórával azelőtt. De világosan láttam, ez egy másik ember, nem az, aki
előbb mellettem ült. Meg szerettem volna is, hogy így legyen. De hát úgy is volt.

– Menjünk haza. – mondta Antónia, de amikor oldalt nézett, meglepődött
– Ez egy másik hajléktalan?

– Ugyanaz a hang, de a narrátor új fejet használ. – próbáltam elsiklani a je-
lenség fölött.

– Menjünk haza! – esedezett Antónia.

A koldus bőre világítani kezdett, mintha egy százas izzó lett volna a haja
alatt, a szeme szikrákat hányt, mint egy filmbeli ufó. Mi meg menekültünk ké-
zen fogva, átugrálva a bokrokat. A csillagok úgy néztek ránk az égből, mint
ezer kisbalta. Mind fejen akart találni bennünket.

– Ez megtörtént vagy csak álmodtuk? – ocsúdott fel Antónia a nagyáruház
villogó neonjainak biztonságában.

– Mind a ketten ugyanazt álmodtuk? Meséld el, mit láttál!

– Papírrepülő hajtogattam a kiadói szerződésből, a szemétkosárba dobtam,
elcsábítottalak szóban, megszaroltalak, már bánom is, mentünk, mendegéltünk
a kis erdőbe, azután a játszótérre, megláttuk a hajléktalan bácsikát vagy földön-
kívüli krapeket, elregélte az életét, olyan volt a története, mint egy könyv, de
olyan tananyag-féle.

– Elég. Most én mondom, hogy menjünk haza, holnap találkozunk a ki-
adóban, délután ötkor. – Fáradt voltam, hasogattak a csontjaim, belázasodtam,
kíváncsi voltam egy üveg sörre.

– Akkor nem jössz fel hozzám?

– Neem. Most családi terápia jön, önmegtartóztatás, alkotás és alkohol nél-
kül. Szia.

Antónia sarkon fordult, de hét méter után visszaszólt:

– Holnap ötkor.